Η ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΕΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΕΣ

ΛΟΛΑ ΜΟΝΤΕΖ

Ἡ περιπετειώδης ζωὴ μιᾶς ὡραίας τυχοδιωκτρίας. Ὁ γέρο φιλάργυρος τὴν παθαίνει. Πῶς πετᾶει τὸ πουλὶ ἀπ' τὴ φυλακή του. Ἡ χλιδή, οἱ ἀπολαύσεις, ἡ πολυτέλεια. Ἀγαπᾶει τὸν Πρωθυπουργό. Ἡ λογοκρισία σώζει τὴν ὑπόληψη ἑνὸς βασιλικοῦ ὀνόματος. Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ μαρκήσιος. Κωμωδία στὰ ὅλα, ἀκόμα καὶ στὸν ἔρωτα! Ἡ φριχτὴ παρακμή.

Λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ μεγάλη γαλλικὴ ἐπανάσταση ἔζοῦσε στὸ Παρίσι ἕνας γέρος ζωγράφος, πολὺ φιλάργυρος. Ὁ ζωγράφος αὐτὸς εἶχε μιὰ πολὺ ὤμορφη ἀνεψιὰ ποὺ τὴν ἔλεγαν Λόλα. Ἡ κόρη αὐτὴ ἦτανε ἐξυπνη, πεταχτή, χαριτωμένη. Ὁ θεῖος της τὴν εἶχε κλείσει σ' ἕνα δωμάτιο τριπλοκλειδώνοντας τὴν πόρτα, γιὰ νὰ τὴν κρύβῃ ἔτσι ἀπὸ τὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου. Στὸ τέλος ὅμως ἀπεφάσισε νὰ τὴν παντρέψῃ μ' ἕνα πενηντάρη, πιὸ πλούσιο καὶ πιὸ φιλάργυρο κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο, ποὺ εἶχε μιὰ θεία πιὸ πλούσια καὶ πιὸ φιλάργυρη κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ μαζύ.

Ἡ συγκατάθεσις τῆς θείας αὐτῆς γιὰ τὸ γάμο ἦταν ἀπαραίτητη καὶ ὁ πενηντάρης ὑποψήφιος τῆς ἔστειλε ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο τῆς ἐξεθείαζε τὴν ὤμορφιὰ τῆς μνηστῆς του καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ πάῃ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς γάμους του.

Ὁ ζωγράφος, ἐπειδὴ ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε δουλειά, ἄφησε τὴν θεία μὲ τὴν Λόλα μόνη σ' ἕνα δωμάτιο. Ὅταν ὅμως σὲ μιὰ ὥρα ξαναγύρισε πίσω μαζὺ μὲ τὸν ὑποψήφιο γαμπρό, ἡ κόρη του καὶ ἡ ψευτοθεία εἶχαν γίνει ἀφαντοι!...

***

Ἔτσι ἄρχισε τὴ ζωή της ἡ Λόλα Μοντέζ, μία ἀπὸ τὶς διασημότερες τυχοδιώκτριες τοῦ κόσμου.

Στὴν ἀρχὴ εἶχε ἀγάπη μὲ πάθος τὸν Κάντια· δὲν ἄργησε ὅμως νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ καὶ νὰ γίνῃ χορεύτρια. Ἤταν χαριτωμένη, τὸ σῶμα της εἶχε μιὰ θαυμάσια λιγυρότητα, ὁ θεὸς τῆς εἶχε χαρίσει μεγάλη ἐξυπνάδα, μὲ δυὸ λόγια εἶχε ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ εὐδοκιμήσῃ στὸ τρελλὸ ἀριστοκρατικὸ Παρίσι ποὺ κυνηγοῦσε τὴν ἀπόλαυση τῆς ζωῆς, τὴ χλιδή, τὴν πολυτέλεια.

Ἀγόρασε στὸ Σαὶν-Κλοὺ ἕνα ὡραῖο σπίτι, ὅπου δεχότανε τοὺς θεατρίνους μαζὺ μὲ τοὺς μαρκησίους καὶ ἡ ἐσκερίδες ποὺ ἔδιδε ἔκαναν μεγάλο κρότο. Σὲ λίγο ὅμως ἄρχισε νὰ στενοχωρεῖται στὸ Παρίσι. Ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰταλία, ἀπὸ κεῖ ἐπῆγε στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἱσπανία γιὰ νὰ καταλήξῃ στὴ Βαυαρία.

Ὅταν ἔφθασε στὸ Μόναχο, ἡ Λόλα Μοντὲζ γνωρίστηκε μὲ τὸ βασιλέα Λουδοβίκο τῆς Βαυαρίας, ὁ ὁποῖος ξετρελλάθηκε μαζύ της.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὅμως περιφερότανε στὸ Παρίσι ἕνας νεαρὸς τυχοδιώκτης ἀπὸ τὴ Σικελία, ὁ Κάντια. Ἤτανε ὡραῖος, γόης, εἶχε μπῆ μέσα στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ ὡραῖες κυρίες τοῦ Παρισιοῦ γοητευόντανε ν' ἀκοῦν τὶς χαριτωμένες του διηγήσεις.

Μιὰ μέρα ὁ Κάντια εἶδε τὴ Λόλα στὸ παραθυράκι της. Οἱ δυὸ νέοι ἑνοιωσαν ἀμέσως τὴν καρδιά τους νὰ χτυπᾶ μ' ἕναν παράξενο τρόπο, ἄλλ' ἡ αὐστηρὴ φύλαξη τοῦ θείου τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ἰδωθοῦν ἀπὸ κοντά. Ὅταν ὅμως ὁ θεῖος ἀνεκοίνωσε στὴ Λόλα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὴν παντρέψῃ, ἐκείνη ἐσκέφθηκε τὸν ὡραῖο σικελιανὸ καὶ ἔβρῆκε τὸν τρόπο νὰ τοῦ στείλῃ ἕνα σημείωμα ὅπου τοῦ τὰ ἐξέθετε ὅλα μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα.

Ὁ Κάντια δὲν ἔχασε καιρό. Ἀγόρασε φορέματα γρηᾶς καὶ ἐπῆγε σ' ἑνὸς γνωστοῦ του περουκέρη, ὁ ὁποῖος ὕστερ' ἀπὸ λίγην ὥρα τὸν μεταμόρφωσε σὲ γρηά. Ἔτσι μεταμορφωμένος ὁ νεαρὸς γόης, τράβηξε ὁλόισια στοῦ ζωγράφου.

— Συμπέθερέ μου, νὰ σὲ φιλήσω, τοῦ λέγει. Εἶμαι ἡ θεία τοῦ γαμπροῦ σας, ἡ θεία ποὺ περιμένατε γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γάμος...

Ὁ γέρο φιλάργυρος, γεμάτος χαρά, φώναξε ἀμέσως τὴ Λόλα, ἡ ὁποία μόλις μπῆκε μέσα ἀμέσως κατάλαβε τὸ κόλπο τοῦ φίλου της. Προσποιήθηκε ὅμως ὅτι δὲν ἀντελήφθη τίποτε.

Μὰ ἕνας βασιλικὸς ἔρως πρὸς μιὰ τυχοδιώκτρια δὲν περνάει ἀπαρατήρητος καὶ ἔτσι τὸ σκάνδαλο δὲν ἄργησε νὰ ξεσπάσῃ. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Λουδοβίκος στὸ τέλος ἀναγκάστηκε χάριν τῆς ὑπολήψεώς του νὰ ὑπογράψῃ μὲ σπαραγμὸ καρδιᾶς τὸ διαβατήριο τῆς φίλης του, τὴν ὁποία ἀπεμάκρυνε ἔτσι ἀπὸ κοντά του.

Μὰ ἡ Λόλα δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Βερολίνο, ὅπου ἔμπλεξε στὰ δίχτυα της τὸ βασιλέα Φρειδερίκο τῆς Πρωσσίας, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν ὠνόμασε κόμησσα τοῦ Λάνσφελν. Τὸν εἶχε καταγοητεύσῃ μὲ τὶς ἐκκεντρικότητές της. Ὅταν ἦταν σκυθρωπός, ἐκείνη ἐχόρευε μπροστά του. Ὅταν σοβαρευότανε, ἐκείνη τὸν ἔκανε νὰ σκάζῃ στὰ γέλια, μιμούμενη τὸν πρωθυπουργό του!

Ἄξαφνα μιὰ μέρα, τῆς ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς ἀγνώστου. Διέταξε νὰ τὸν εἰσαγάγουν, μὰ τἄχασε ὅταν εἶδε μπροστά της τὸν παλιό της φίλο, τὸν Κάντια. Ὁ κακομοίρης δὲν τὰ πήγαινε καθόλου καλά. Στὴν ἀρχὴ εἶχε μερικὲς ἐπιτυχίες, ἀργότερα ὅμως ξέπεσε ἐντελῶς καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ἀφήσῃ τὸ Παρίσι, φεύγοντας τοὺς δανειστές του. Ὅταν ἔφθασε στὴν Πρωσσία ἔμαθε ὅτι ἡ Λόλα βρισκότανε ἐκεῖ καὶ δὲν ἔχασε καιρό, ἐπῆγε νὰ τὴν ἰδῇ. Φυσικά, δὲν ζητοῦσε πειὰ τὴν ἀγάπη της, ἀλλ' ὁπωσδήποτε μποροῦσε νὰ τοῦ φανῇ χρήσιμη.

Ἡ Λόλα εἶχε καλὴ καρδιά. Δὲν ξέχασε ποτέ της τί χρεωστοῦσε στὸν παλιό της φίλο καὶ τοῦ ἀπέδειξε ἀρκετὰ καλὰ τὴν εὐγνωμοσύνη της: τὸν ἔκανε τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας, μαρκήσιο, χάρις στὴ ἰσχύ της κοντὰ στὸ βασιλέα.

***

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Λόλα εἶχε βαρεθεῖ πειὰ τὰ ταξείδια καὶ τὶς περιπέτειες κι' ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Παρίσι. Ἐβρῆκε ὅμως τὸ Παρίσι ἀγνώριστο. Εἶχε γίνῃ ἡ μεγάλη γαλλικὴ ἐπανάστασις, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος δέκατος ἕκτος εἶχε πεθάνῃ ἀπὸ καιρὸ ἐπάνω στὴν καρμανιόλα καὶ οἱ ἐπαναστάτες κυριαρχοῦσαν στὴ Γαλλία.

Ἡ Λόλα δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀποροῦσε γιατὶ οἱ Παρισινοὶ ἀπεκεφάλισαν ἕναν τόσο ἥσυχον βασιλέα, καὶ γιατὶ ἔδιωξαν τόσους ὡραίους ἀριστοκράτας. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἄρχισε νὰ προσαρμόζεται στὴ νέα κατάστασι τῶν πραγμάτων.

Δὲν πέρασε δὲ πολὺς καιρὸς καὶ ἐρωτεύθηκε μὲ πάθος ἕνα νεαρὸ ἐπαναστάτη. Ἡ ἐποχὴ ἦταν τότε ἡρωϊκὴ καὶ ἡ λεβέντικη μορφὴ τοῦ νέου αὐτοῦ ἐνθουσίασε τὴν τρελλὴ τυχοδιώκτρια. Ἄρχισε νὰ τὸν καταδιώκῃ συστηματικά.

— Θὰ δηλητηριασθῶ ἂν δὲν μ' ἀγαπήσῃ, ἔλεγε παντοῦ.

Ἕνα βράδυ παρακάλεσε ἕνα φίλο τοῦ ἐκλεκτοῦ της νὰ τὴ συνοδεύσῃ στὸ σπίτι της. Μόλις ἐμπῆκε στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν εἶδε ὁ φίλος ἔμεινε κατάπληκτος γιὰ τὴν χλωμάδα ποὺ ἦταν ἁπλωμένη στὸ πρόσωπό της.

— Τί ἔχετε; ἔκανε φοβισμένος. Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ κρατᾶτε στὰ χέρια σας;

— Δηλητήριο, ἀπάντησε ἐκείνη, τρέμοντας ὁλόκληρη. Θὰ ἰδῆτε τώρα ἂν πραγματικὰ τὸν ἀγαποῦσα ἢ ὄχι. ..

Ἔξω φρενῶν ὁ καλὸς φίλος ὥρμησε ἐπάνω της καὶ τῆς ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ χαρτὶ ποὺ περιεῖχε τὸ φαρμάκι, ἔπειτα τὴν ἐβοήθησε νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι της καὶ ἔστειλε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσουν τὸν νεαρὸ ἐπαναστάτη ποὺ μὲ τὴν ἀδιαφορία του ἐκόντευε νὰ σκοτώσῃ μιὰ τόσο ὡραία γυναίκα.

Ἐκεῖνος ἔτρεξε καὶ ἔπεσε συγκεκινημένος στὴν ἀγκαλιά της. . .

Ὁ φίλος ἐντωμεταξὺ ἐγύριζε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του τὸ τυλιγμένο χαρτί. Καὶ ὅταν τέλος τὸ ἄνοιξε εἶδε πώς εἶχε μέσα λίγη καπνιὰ ἀπὸ τὸ τζάκι!

***

Ἡ Λόλα δὲν ἔζησε πολὺν καιρὸ μὲ τὸν καινούργιο της φίλο, τὸν βαρέθηκε κι' αὐτὸν καὶ τὸν ἄφησε. Ἀλλὰ καὶ τὰ χρόνια τώρα ἦταν πολὺ διαφορετικά. Οἱ σπατάλες ποὺ ἔκανε καὶ ἡ ἐκκεντρικότητές της τὴν εἶχαν κατασρέψει οἰκονομικῶς. Καὶ μιὰ μέρα μετανοιωμένη καὶ συντριμένη, ἐτράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ θείου της.

Ὁ φιλάργυρος γέρος βρισκότανε στὶς τελευταῖες του στιγμές. Ἡ Λόλα ἔπεσε στὰ γόνατά του καὶ μὲ ἀσυγκράτητα δάκρυα τοῦ ἐζήτησε νὰ τὴ συγχωρήσῃ. . .

— Φύγε, ἀλεσινή, τῆς ἐφώναξε ἐκεῖνος μὲ τὴ βραχνὴ φωνὴ τοῦ ἑτοιμοθανάτου. Φύγε, ἐσὺ μὲ σκότωσες!

Ὁ κακόμοιρος γέρος εἶχε πολλὰ ἐλαττώματα, ἀλλὰ ἀγαποῦσε τὴ Λόλα περισσότερο κι' ἀπὸ παιδί του. Ἀπὸ τότε ποὺ ἐκείνη ἔφυγε μὲ τὸν τρόπο ποὺ διηγηθήκαμε, ὁ ζωγράφος δὲν εἶχε πειὰ καμμιὰ ὄρεξη γιὰ δουλειὰ καὶ ἔπεσε στὸ πιοτό. Ἔπινε τόσο πολὺ ὥστε τὸ οἰνόπνευμα τοῦ ἔκαψε ὅλα τὰ σπλάγχνα καὶ στὸ τέλος τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι.

— Θεῖε μου, καλέ μου θεῖε, συγχώρησέ με, μοιρολογοῦσε ἡ Λόλα. Δός μου τοὐλάχιστο τὴν εὐχή σου! Θὰ καθῶ...

— Φύγε . . . ἐπανελάμβανε ὁ γέρος μὲ φωνὴ ὁλοένα καὶ πιὸ ἀδύνατη. Καὶ πέθανε μὲ τὴν κατάρα στὸ στόμα. . .

Ἡ Λόλα δὲν κληρονόμησε παρὰ μερικὲς εἰκόνες τοῦ θείου της καὶ κάτι ἄλλα παληοπράγματα: ὅλη του τὴν περιουσία ὁ ζωγράφος τὴν ἐκληροδότησε σὲ μιὰ ἐκκλησία. Ἡ τυχοδιώκτρια ἐπούλησε ἀμέσως ὅλα αὐτὰ καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ πῆρε ἀγόρασε ἕνα καὶ-

Ἡ Λόλα Μοντὲζ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΕΝΑ ΛΕΞΙΚΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟ

(*Ὁ μακαρίτης ὁ Μητσάκης, λίγο πρὶν πεθάνη καὶ σὲ στιγμὲς διανοητικῶν ἀναλαμπῶν, κάθησε μιὰ ἡμέρα στὸ γραφεῖο, τοῦ ἐπίσης μακαρίτου Βώκου, καὶ τοῦ ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον «Ἑλληνικὸν Λεξικόν», εἰς συμπλήρωσιν, ὅπως ἔγραφε, τοῦ μεγάλου «Κριτικοῦ Λεξικοῦ» ποὺ εἶχεν ἀρχίσει τὶς προεργασίες του κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.*

Ὁ Βῶκος, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ, τὸ ἔδωκεν στὸν ἀείμνηστον Ροδοκανάκην, ποὺ ἦταν τὴν στιγμὴ ἐκείνη μέσα εἰς τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ.

Ὁ Ροδοκανάκης, ποὺ ἦταν μανιακὸς συλλέκτης τῶν φράσεων τοῦ Μητσάκη, τὸ ἐκράτησε καὶ ὅταν ἀπέθανε ὁ Μητσάκης τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Γαβριηλίδην γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσῃ στὴν «Ἀκρόπολιν». Ὁ Γαβριηλίδης θὰ τὸ ἐλησμόνησε καὶ βρέθηκε μετὰ τὸν θάνατον καὶ αὐτοῦ—πόσοι θάνατοι!—εἰς τὰ συρτάρια του.

Τότε κάποιος ποὺ ἤξερε τὴν ἱστορία του ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ροδοκανάκη, τὸ πῆρε, τὸ κράτησε καὶ τὸ χαρίζει σήμερα στὸ «Μπουκέτο»).

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ λεξικὸν τοῦ Μητσάκη.

Ἄλυσσος.—Σειρὰ κρίκων τὴν ὁποίαν οἱ μὲν τραπεζῖται φέρουσιν ἐπὶ τῆς κοιλίας, οἱ δὲ κατάδικοι εἰς τὸν λαιμόν.

Βουλή.—Θέλησις, ὅπου ὅ,τι θέλει ὁ ἕνας δὲν τὸ θέλει ὁ ἄλλος.

Βῶκος.—Σφαιροειδὲς πύκνωμα χώματος, δημιουργηθέντος εἰς ἄνθωπον, πλῆρες κόπρου, πρὸς λίπανσιν ὡραίων ἰδεῶν.

Γένος.—Εἶναι ἀρσενικόν, θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον, εἰς τὴν Γραμματικήν. Οἱ παραδίδοντες αὐτὸ καλοῦνται διδάσκαλοι.... *τοῦ γένους.* Ὅταν εἶναι μικρὸ τὸ γένος καλεῖται γένειον.

Γαβριηλίδης.—Τὰ ἡμερομήνεια τοῦ Αὐγούστου.

Δῆμος.—Ὄνομα ἀνδρικόν. Ὁ ἄρχων τοῦ Δήμου λέγεται Δήμαρχος καὶ οἱ φίλοι του..... δήμιοι τοῦ Δημοτικοῦ Προϋπολογισμοῦ.

Ζυγός.—Κοινῶς ζυγαριά. Ὑπ' αὐτὴν θέτουν οἱ βόες τὸν λαιμόν των ὡς καὶ οἱ νυμφευόμενοι καὶ ὁ ἥλιος, κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον, πλὴν τοῦ ἑλληνος, διότι δὲν ὑποφέρει αὐτὸν ὁ τράχηλός του. Ἄλλοτε εἶχε ζυγὸν καὶ ἡ Δικαιοσύνη. Σήμερον δὲν ἔχει οὔτε ἡ Δικαιοσύνη ζυγόν, οὔτε ὁ ζυγὸς Δικαιοσύνην.

Ἥρα.—Ἡ σύζυγος τοῦ Διός, ἥτις πρέπει πάντοτε νὰ καθαρίζεται ἀπὸ τὸ σιτάρι.

Μέλος.—Ἕκαστον ἄτομον ἐκ τῶν ἀποτελούντων σύλλογον ἢ σωματεῖον, τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἁρμονικῶς ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἀοιδῶν καὶ τῶν ἱεροψαλτῶν.

Νῆμα.—Ἡ κλωστὴ διὰ τῆς ὁποίας ράπτομεν τὰ ἐνδύματά μας καὶ συνδέομεν τὰς ἰδέας μας.

Παλαμᾶς.—Ὁ κατασκευάζων στίχους καὶ παλαμάρια μὲ τὸ μέτρο.

Πένθος.—Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τινὸς καὶ τὴν ὁποίαν φέρομεν ἐπὶ τοῦ πίλου μας.

Πνεῦμα.—Ὑγρὸν εὐρισκόμενον ἐν φιάλαις ἢ ἐντὸς τοῦ κρανίου, ὅπερ τίθεται ἄνωθεν τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων λέξεων.

Παρασκευή.—Ἡ μόνη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἡ ὁποία διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἀτελεύτητος.

Πόλεμος.—Μεγάλαι ἑτοιμασίαι καὶ συναγερμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, διὰ νὰ ἀποχωρήσῃ.

Ποῦς.—Μέτρον ἀγγλικὸν τὸ ὁποῖον ὅταν μὲν εἶναι μικρὸν ἐπιδεικνύουσιν αἱ γυναῖκες, ὅταν εἶναι μέγα τὸ κρύπτουσι.

Ροδοκανάκης.—Σταγὼν Βυζαντινὴ ἐπὶ Χιώτικης συγγούνας.

Σύνταξις.—Ἡ κατὰ κανόνας τοποθέτησις τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἐκ τῆς ὁποίας περιμένουσι νὰ ζήσωσι κατὰ τὰ γηρατεῖα των οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι.

Σκοπός.—Διαλογισμὸς παντὸς σκεπτομένου, ἱστάμενος μὲ τὸ ὅπλον ἀνὰ χεῖρας πρὸ τῶν στρατώνων καὶ τῶν τραπεζῶν.

Σκηνή.—Κατοικία ἐξ ὑφάσματος τῶν στρατώνων καὶ τῶν νομάδων ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνερχόμενοι παριστάνουσιν οἱ ἠθοποιοὶ καὶ ὄπισθεν τῆς ὁποίας ἐνεργεῖ ὁ Χρησταμάνος.

Σταματίου.—Παρισιανίζων Ρουμελιώτης ἐν Ἀθήναις καὶ Ρουμελιωτίζων Παρισιάνος ἐν Παρισίοις, κατὰ Γαβριηλίδην.

Συναδινός.—Βυζαντινὸς Δρουγγάριος εἰς τὸ Μεταξουργεῖον.

Σταθόπουλος.—«Ἀκροπολικὴ» ὑποτροπή.

Τιμή.—Λέξις ὁρίζουσα τὴν ἀξίαν ἑνὸς ἑκάστου εἴδους, ἀπαραίτητος διὰ πάντα τὰ ἐδώδιμα καὶ τὰ ἐμπορεύματα ὄχι ὅμως καὶ διὰ τοὺς ἐμπορευομένους αὐτά.

Τίμος (Μωραϊτίνης).—Φιλολογικὴ παραγωγὴ ἄνευ διατιμήσεως.

Τόνος.—Ἰχθὺς τιθέμενος ἐπὶ μιᾶς συλλαβῆς ἑκάστης λέξεως.

Χατζόπουλος.—Εὑρίσκεται εἰς τὸ «Σκρίπ» καὶ εἰς τὴν Βιέννην. Ἐμφανίζεται ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ὡς... «καθημερινός».

Χρηστομάνος.—Μέγα ἐν σμικρῷ. Διὰ τοῦτο διωγγώθη πανταχόθεν. Δημιουργὸς Νέας Σκηνῆς καὶ καθημερινῶν *σκηνῶν*.

Ψαρά.—Τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ γένεια παλλῶν καθηγητῶν εἰς ἅ, κατὰ Σολομόν, περπατεῖ ἡ Δόξα μονάχη.

Ὡρολόγιον.—Στρογγύλος μηχανισμὸς δεικνύων τὸν χρόνον καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου οἱ ἱερεῖς ἀναγινώσκουσι τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὰς ἀκολουθίας των.

Συλλέκτης

ΗΘΗ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

ΜΙΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΕΟΡΤΗ

Στὸ Μονοταπᾶ, μιὰ χώρα ἡμιαγρίων στὰ ἐνδότερα τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, τελεῖται κάθε χρόνο μιὰ μακαβρία τελετή, ὀνομαζομένη Χυάβο.

Κατὰ τὴν τελετὴ αὐτὴ ὅλοι οἱ μεγιστᾶνες τοῦ τόπου συγκεντρώνονται ἔξω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τρέχουν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ στοὺς δρόμους ὡπλισμένοι μὲ δόρυ καὶ κάνοντας διάφορες ψευτομάχες μεταξύ τους. Τὸ βράδυ ὁ Αὐτοκράτωρ ἀποσύρεται στὰ ἐνδότερα τοῦ παλατιοῦ του καὶ μένει ἐκεῖ κρυμμένος καὶ ἀόρατος ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ κρούονται ἀδιάκοπα χιλιάδες τύμπανα. Τὴν ὀγδόη ἡμέρα ἐμφανίζεται ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους διατάσσει τὴν σφαγὴ ὅλων τῶν μεγιστάνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν πέσει σὲ δυσμένειά του. Τὴ θυσία αὐτή, λέει τὴν προσφέρει στοὺς «Μούζιμους», δηλαδὴ στοὺς προγόνους του.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Αἱ θανατικαὶ καταδίκαι τῶν ἀρχαίων Ἑβραϊκῶν δικαστηρίων, δὲν ἦσαν πάντοτε τελεσίδικοι. Μετὰ τὴν ἔκδοση τῆς ἀποφάσεως δύο δικασσικοὶ ἀξιωματικοὶ ἔπεσαν τὸν κατάδικο γιὰ νὰ τὸν πᾶνε στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Ἕνας κῆρυξ, προπορευόμενος καὶ διασχίζων τὰ πλήθη, ἐφώναζε: «Αὐτὸς ὁ δυσευχισμένος ποὺ βλέπετε ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ ὁδηγεῖται στὸ θάνατο. Ὑπάρχει κανεὶς ἀπὸ σᾶς ποὺ νὰ μπορῇ νὰ τὸν δικαιώσῃ; Ἂς φωνάξῃ».

Ἂν παρουσιάζονταν κανένας πρόθυμος νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τοῦ καταδίκου, οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν ὁδηγοῦσαν πάλι στὴ φυλακή καὶ ἡ δίκη ξανάρχιζε.

Ο ΝΟΥΝΤΣΙΟΣ

ΚΑΙ Ο ΑΥΛΙΚΟΣ

Ὅταν ὁ νούντσιος Ἰωακείμ Πέτσι, ὁ κατόπιν Πάπας Λέων ΙΓ', βρισκόταν στὸ Βέλγιο, εἶχε προσκληθῆ σ' ἕνα δεῖπνο, τὸ ὁποῖο παρέθετε ὁ βασιλεύς. Στὸ τραπέζι αὐτό, ἔτυχε νὰ κάθεται δίπλα του ἕνας θρασὺς καὶ νεαρὸς αὐλικός, ὁ ὁποῖος σὲ ὅλο τὸ διάστημα δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ διηγῆται τὰ διάφορα ἐρωτικά του σκάνδαλα. Στὸ τέλος μάλιστα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ μιὰ φωτογραφία γυναικός, τὴν ὁποίαν ἔδειξε στὸ νούντσιον καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ κυρία;

Ἡ φωτογραφία παρίστανε μιὰ κυρία ποὺ φοροῦσε τουαλέττα ὄχι καὶ τόσο σεμνὴ καὶ τῆς ὁποίας γενικῶς τὸ παρουσιαστικὸ δὲν φανέρωνε ἠθικὴ γυναίκα.

Ὁ νούντσιος ἀφοῦ κύτταξε καλὰ τὴν εἰκόνα, τὴν ἐπέστρεψε στὸν αὐλικό, λέγοντας:

— Δὲν εἶνε ἄσχημη... Θὰ εἶνε βέβαια ἡ... κυρία σύζυγός σας!

νούργιο φουστάνι μὲ τὸ ὁποῖο κατώρθωνε νὰ ἀποσπᾷ τὰ χειροκροτήματα σ' ἕνα λαϊκὸ καμπαρὲ ὅπου τραγουδοῦσε καὶ χόρευε.
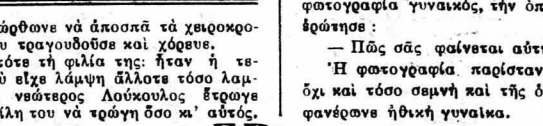
Ἕνας βαμβακέμπορος ἐζήτησε τότε τὴ φιλία της: ἦταν ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ ἑνὸς ἄστρου ποὺ εἶχε λάμψη ἄλλοτε τόσο λαμπρά. Ὁ βαμβακέμπορος ἦταν ἕνας νεώτερος Λούκουλος ἔτρωγε πάρα πολὺ καὶ ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὴ φίλη του νὰ τρώγῃ ὅσο κι' αὐτός. Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν τόσο ἀδύνατο πρᾶγμα, ὥστε μιὰ μέρα ἡ Λόλα Μοντὲζ ἀρρώστησε καὶ ἀπέθανε σὲ ἡλικία τριάντα χρονῶν, ἀπὸ βαρυστομαχιά!